

HỒI HAI MƯƠI TƯ CUỘC THỂ ĐI VÀO CÕI TỈNH SAY

Trong nhà chỉ nghe tiếng mũi kim thêu hoa rít lên như xé bầu không khí. Trái lại cây đại thiết trùy chẳng có phong thanh chi hết.

Quần hào đều là những cao thủ xông pha bách chiến mà cũng không thể tưởng tượng được vụ này ra làm sao.

Tiếng mũi kim thêu veo véo mỗi lúc một vang không ngớt chọt ở mé đông, chọt qua bên tây, biến hoá mau lẹ tuyệt luân.

Hoa Nhất Phàm không nhịn được thở dài nói :

-Không trách người ta bảo Lục Tiểu Phụng là con phượng hoàng trong loài người, là bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Phượng gáy phương nào, nơi đó bình yên vui nhộn.

Thường Mạn Thiên sụ mặt xuống đáp :

-Nhưng Kim Cửu Linh lại càng đáng sợ.

Hoa Nhất Phàm "ủa" lên một tiếng.

Thường Mạn Thiên giải thích :

-Lục Tiểu Phụng ra tay mau lẹ, chiêu thức biến hóa thần tốc, nhưng Kim Cửu Linh phóng đại thiết trùy chẳng một chút phong thanh càng khiến cho người ta phải hồi hộp.

Lão biết Kim Cửu Linh sử dụng đại thiết trùy vì vừa rồi lão đã hỏi Âu Dương Tĩnh.

Thường Mạn Thiên rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu dĩ nhiên từng trải hơn chủ nhân Hoa Ngọc Hiên. Cách phân tích của hắn tinh vi hơn Hoa Nhất Phàm là lẽ tự nhiên.

Hoa Nhất Phàm trầm lặng một lúc rồi thủng thảng cất tiếng khen :

-Tại hạ từng nghe Thường tổng tiêu đầu đánh quen trăm trận ít người bì kịp nhận xét quả không lầm.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên những tiếng u ú rít lên như gió thét mưa gào, lại tựa hồ thần long ra khỏi đám mây mù gầm lên vang dội.

Thường Mạn Thiên động dung nói :

-Kim Cửu Linh đã biến đổi chiêu thức rồi.

Đúng là Kim Cửu Linh phát chiêu cương mãnh phi thường. Trong nhà đột nhiên bị trùy phong bao phủ cơ hồ không còn chỗ để người khác dung thân.

Giang Trọng Uy kinh hãi hỏi :

-Phải chăng vừa rồi hấn chỉ ra những chiêu thức để thử sức Lục Tiểu Phụng, bây giờ mới đánh thực sự ?

Lại nghe Thường Mạn Thiên lên tiếng :

-Nhưng Lục Tiểu Phụng cũng trở chân công phu rồi.

Giang Trọng Uy hỏi :

-Sao ông bạn biết ?

Thường Mạn Thiên đáp :

-Kim Cửu Linh đã sử dụng đại thiết trùy tấn công bằng những chiêu thức cực kỳ uy mãnh. Nếu là người khác tức bị bức bách lùi ra ngoài rồi. Đằng này Lục Tiểu Phụng vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Hiển nhiên y đang ung dung đối phó và chờ thời cơ phản kích.

Âu Dương Tình liếc mắt nhìn Thường Mạn Thiên, thị lộ vẻ rất khâm phục vì con người đui mù này quan sát chuẩn xác hơn cả kẻ có mắt.

Lục Tiểu Phụng quả nhiên vẫn ung dung nghênh địch. Người chàng tựa hồ hữu hình biến thành vô hình. Thân pháp chàng có thể tùy ý xoay chuyển chẳng khác gì cơn gió thoảng.

Bất luận Kim Cửu Linh dùng đại thiết trùy cố sức dồn chàng vào thế thụ động mà chàng vẫn lướt qua một cách nhẹ nhàng hời hợt.

Có lúc đại thiết trùy hiển nhiên đã dồn chàng vào tử địa, không ngờ chàng đột nhiên uốn mình một cái đã biến cơn nguy thành bình yên.

Công Tôn Đại Nương từ nãy đến giờ lộ vẻ lo âu, bỗng mục thở phào một cái nhẹ nhõm.

Thường Mạn Thiên lại thở dài nói :

-Ta vẫn tưởng Lục Tiểu Phụng không phải là địch thủ của Kim Cửu Linh, hiện giờ mới biết tên họ Kim nhất định thua về tay y.

Giang Trọng Uy vội hỏi :

-Sao ông bạn dám cả quyết như vậy ?

Thường Mạn Thiên đáp :

-Kim Cửu Linh đang thi triển những chiêu thức cực kỳ cương mãnh. Cương thì dễ gãy, mãnh thì không chịu được lâu. Khí lực tiêu hao rất nhiều, hấn còn kém Lục Tiểu Phụng xa lắm và sắp thua đến nơi.

Mặt lộ vẻ hoan hỉ, Thường Mạn Thiên thủng thẳng nói tiếp :

-Chỉ còn chờ Kim Cửu Linh không thể sử dụng trái đại thiết trùy theo như ý muốn, đập nát vật gì trong nhà, lúc đó hấn kiệt lực, là Lục Tiểu Phụng có thể phản kích.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "choang" một cái. Tiếp theo là những tiếng rào rào.

Âu Dương Tình không nhịn được la lên :

-Hắn đánh bể cái bàn rồi.

Lại "sầm" một tiếng vang lên. Hồng Y thiếu nữ la :

-Hắn lại đập gãy cả giường nữa.

Thường Mạn Thiên trên môi lộ nụ cười nói :

-Xem chừng chủ nhân Hoa Ngọc Hiên có thể yên ổn thu đồ trân bảo đem về rồi.

Hoa Nhất Phàm cũng lộ vẻ vui mừng đáp :

-Lão cũng đừng quên tiêu ngân của lão.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "dùng" một tiếng chấn động tưởng chừng trời long đất lở.

Kim Cửu Linh trán toát mồ hôi lạnh. Trái đại thiết trùy trong tay hắn vận chuyển mỗi lúc một chậm. Hắn cũng biết Lục Tiểu Phụng sắp vận động toàn lực phản kích đến nơi.

Hắn liền sấn lên hai bước vung đại thiết trùy đập thẳng xuống.

Lục Tiểu Phụng lùi lại hai bước. Đây là chàng thoái để mà tiến, toan nhảy xổ lại.

Không ngờ Kim Cửu Linh xoay tay lại vung lên. Trái đại thiết trùy đột nhiên tuột khỏi tay bay ra. Tiếng gió rít lên khủng khiếp xô về phía Lục Tiểu Phụng.

Thế liệng cực kỳ mãnh liệt bất cứ là ai cũng không chịu đựng được. Lục Tiểu Phụng chỉ còn đường né tránh.

Bỗng nghe đánh "rầm" một tiếng khủng khiếp. Trái đại thiết trùy nặng tám mươi bảy cân đập vào tường vách phá thành lỗ hổng lớn.

Trái thiết trùy hãy còn dư lực bay thẳng ra ngoài.

Kim Cửu Linh cũng vọt ra theo.

Biến diễn này cả Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới. Chàng thấy bóng người thấp thoáng trước mặt. Trong nhà không còn Kim Cửu Linh nữa.

Lại nghe đánh "độp" một tiếng. Trái thiết trùy đập vào tường viện rồi rớt xuống đất.

Kim Cửu Linh đã vọt ra ngoài tường.

Công Tôn Đại Nương cả kinh thất sắc toan rượt theo. Bỗng nghe đánh "vù" một tiếng. Người Lục Tiểu Phụng đã lướt qua trước mặt mục.

Thường Mạn Thiên la thất thanh :

-Thân pháp y thật tuyệt diệu !

Công Tôn Đại Nương buông tiếng thở dài nhăn nhó cười đáp :

-Đáng tiếc khí lực ta chưa hoàn toàn hồi phục, không thì ta cũng cho lão coi thân pháp để mở rộng tầm mắt.

Mụ không rượt theo nữa, vì đã có Lục Tiểu Phụng đuổi kịp Kim Cửu Linh rồi.

Thường Mạn Thiên cũng nói :

-Đại nương cứ yên dạ, Kim Cửu Linh đã kiệt lực mà khinh công còn kém Lục Tiểu Phụng thì trốn thoát làm sao được ?

Công Tôn Đại Nương cũng hả hê cười đáp :

-Khinh công của Lục Tiểu Phụng quả nhiên ít người bì kịp.

Hiện giờ Kim Cửu Linh đã biết khinh công của Lục Tiểu Phụng còn đáng sợ hơn hẳn nhiều.

Hắn phát động chạy trước, lại chiếm tiên cơ, mà Lục Tiểu Phụng chỉ nhô lên hụp xuống bảy tám lần đã đuổi gần kịp hắn.

Hai người lúc đầu cách nhau đến mười trượng, bây giờ chỉ vển vện còn ba bốn trượng.

Cứ tình trạng này thì Lục Tiểu Phụng chỉ vọt đi hai cái nữa là tới nơi. Nhưng lạ thay! Kim Cửu Linh vẫn chẳng hoang mang chi hết.

Trước mặt là một khu rừng, bên trong có đình đài lầu các, cây cỏ tốt tươi.

Kim Cửu Linh đột nhiên lớn tiếng hô :

-Lục Tiểu Phụng chính là tên đại đạo thù hoa. Mau ra ngăn chặn hắn lại.

Tiếng hô chưa dứt, đột nhiên có bốn người từ trong gác nhỏ vọt ra. Hiển nhiên là Nhị nương, Tam nương, nữ ni áo xanh và Giang Khinh Hà, bọn thư muội của Công Tôn Đại Nương.

Bốn người như bốn con chim én bay vọt tới. Tam nương cùng nữ ni áo xanh chạy trước. Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, cây trường tiên trong tay Tam nương đã quấn lấy chân Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đang mãi miết rượt theo Kim Cửu Linh không kịp né tránh.

Tam nương xoay tay giật một cái. Người chàng liền ngã lăn ra.

Lúc này Kim Cửu Linh lại lướt ra ngoài mấy trượng, xem chừng hắn có cơ trốn thoát.

Thanh y nữ ni tay cầm kiếm lấp loáng ánh hào quang nhằm đâm tới trước ngực Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đưa hai cánh tay kẹp lấy lưỡi kiếm.

Thanh y nữ ni cảm thấy cổ tay chấn động, kiếm đã bị đoạt.

Lục Tiểu Phụng vẫn kẹp thanh kiếm trong hai ngón tay, xoay lại liệng ra.

Không ai hình dung được tốc độ và lực lượng của nhát kiếm này. Chẳng những không ai tưởng tượng đến mà có nói ra cũng chẳng ai tin. Phải dùng đến hai chữ "chớp nhoáng" cũng chưa đủ hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Tốc độ của chiêu kiếm nhanh như ánh sáng thấp lên thoáng cái đã chiếu đi rất xa.

Kiếm vừa ra khỏi tay. Kiếm quang lấp lánh. Mũi kiếm đã đâm tới sau lưng Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh đột nhiên nghe một tiếng "sột" khác lạ. Trước nay hắn chưa từng nghe thấy thanh âm tương tự như vậy bao giờ.

Tiếp theo hắn phát giác ra trong tim đau nhói tựa hồ người bị thương ở trong lòng.

Hắn cúi xuống nhìn liền thấy một tia máu phía trước ngực vọt ra.

Lúc máu vọt ra, hắn mới ngó thấy thanh kiếm xuyên qua người mình.

Hắn vừa nhìn rõ là thanh kiếm thì người hắn té xuống.

Kim Cửu Linh chưa chết.

Thanh kiếm thật mau lẹ, nó mau lẹ hơn cả cái chết đến với con người.

Kim Cửu Linh ngó thấy Lục Tiểu Phụng vọt tới.

Cây roi của Tam nương cũng bị chàng kẹp trong hai ngón tay và đã gãy làm hai đoạn.

Lục Tiểu Phụng nâng Kim Cửu Linh dậy lớn tiếng hỏi :

-Tiết Băng ! Tiết Băng ở đâu ?

Kim Cửu Linh nhìn chàng. Khoé mắt hắn lộ ra tia cười kỳ dị mà thảm khốc.

Hắn thều thào đáp :

-Bây giờ ta đi kiếm y đây. Người thì còn lâu mới được gặp y. Lâu lắm ! Lâu lắm !

Thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại.

Trái tim hắn cũng ngừng đập.

Khoé mắt hắn vẫn còn tia cười tàn khốc và ác độc, phảng phất như hắn đã nhìn thấy Tiết Băng.

oOo

Lục Tiểu Phụng đã say mềm, vì chàng muốn say và chẳng thể không say.

Câu nói của Kim Cửu Linh : "Bây giờ ta đi kiếm y, còn người thì lâu lắm mới được gặp y. Lâu lắm ! Lâu lắm !..." hãy còn văng vẳng bên tai. Chàng hiểu ý Kim Cửu Linh thì không say làm sao được ?

Chàng say khướt mà ngủ không nổi. Chàng còn nghe Công Tôn Đại Nương giải thích với bọn chị em :

"Lục Tiểu Phụng không phải là kẻ ngu xuẩn. Ta biết gã chẳng ngu chút nào. Ta tin là gã đã nhận ra âm mưu của Kim Cửu Linh. Nhưng ta không nắm vững. Tuy ta không nắm vững nhưng ta cũng nhất định phanh phui âm mưu của hắn.

"Ngoài hắn không còn ai hãm hại ta được.

"Ta cũng nhất định tìm ra những kẻ đồng mưu với hắn, ta không thể để con người đó trà trộn với chị em ta, cũng như ta không để một hạt cát dính vào mắt.

"Sở dĩ ta cố ý dẫn Lục Tiểu Phụng đến chỗ bọn mình hội họp là vì ta hy vọng có cơ hội nói cho gã hay. Ta còn hy vọng gã liên thủ hiệp lực với ta để trừ tên đại đạo thù hoa chân chính, nhưng ta không thể nói rõ vì ta biết trong bọn người có một kẻ đồng mưu với Kim Cửu Linh.

"Ta đang khổ vì không tìm được cơ hội thì Lục Tiểu Phụng đem đến cho ta. Gã đòi thi uống rượu với ta. Ta liền hiểu rõ ý gã nên ta lập tức chiều theo.

"Lúc gã sắp say quả nhiên tìm được cơ hội nói với ta mấy câu mà không ai phát giác. Gã bảo :

-Chúng ta đi. Tại hạ biết đại nương không phải là tên đại đạo thù hoa.

"Ta liền đi theo gã.

Lục Tiểu Phụng nghe Công Tôn Đại Nương giải thích tiếp :

"Muốn che mắt tên gian tế, chúng ta phải tiếp tục diễn kịch và đã tử đấu hai trận.

"Lúc tử đấu tối hậu, ta ngấm ngầm ra hiệu cho lão Tứ và lão Thất tiến lại. Ta biết hai cô này không có gì đáng hiềm nghi vì chúng còn là xử nữ".

Âu Dương Tình đã ở Thanh Lô mà còn là xử nữ. Lục Tiểu Phụng nghe thấy câu này đột nhiên ngừng đầu lên ngó Âu Dương Tình một cái rồi lại phục xuống.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp :

"-Ta bảo hai cô và Lan Nhi lập tức chia nhau đi kiếm Giang Trọng Uy, Hoa Nhất Phàm và Thường Mạn Thiên.

"Tên gian tế nhận định là ta cố ý bày kế nghi binh với Lục Tiểu Phụng nên thị chưa sinh lòng ngờ vực.

"Ta theo Lục Tiểu Phụng đi rồi lập tức tìm nơi bí ẩn, cùng nhau đem những mối hoài nghi trong lòng ra ẩn chứng. Rồi chúng ta định ước kế hoạch "Trí chi tử địa nhi hậu sinh".

Mọi người lẳng lặng đứng nghe không một ai lên tiếng.

Công Tôn Đại Nương lại nói :

"-Đến lúc tối hậu Kim Cửu Linh sắp thoát nạn. Hiển nhiên đã biết các người đến Dương thành nên cố ý chạy theo gã đó".

Khu rừng kia nguyên là chỗ tụ hội của các cô ở Dương thành.

Công Tôn Đại Nương đảo cặp mắt sắc như dao lướt nhìn từ Nhị nương, Tam nương, Thanh y nữ ni tới Giang Kinh Hà. Mụ lạnh lùng nói tiếp :

-Nhất định gian tế là một trong bọn bốn người.

Nhị nương, Tam nương, Thanh Y nữ ni sắc mặt không lộ vẻ gì, nhưng Giang Kinh Hà sắc mặt xanh lợt.

Công Tôn Đại Nương nói :

-"Ta hoài nghi Giang Ngũ muội hơn hết vì thị hiểu rõ nhất về động tĩnh trong Vương phủ. Chỉ có thị thân cận với Giang Trọng Uy và lấy được chìa khóa của hắn."

Mụ mỉm cười nói tiếp :

-"Nhưng ý nghĩ của ta bị Lục Tiểu Phụng lật ngược, vì gã biết Kim Cửu Linh là bạn thân với Giang Trọng Uy. Hắn cũng kẻ cận họ Giang. Huống chi ngũ muội thực tình đồng mưu với hắn thì hắn đã chẳng yêu cầu Tư Không Trích Tinh đem tám đoạn hồng kia đưa vào Thê Hà am."

Giang Kinh Hà ngó Lục Tiểu Phụng đang say khướt nằm gục xuống bàn. Mắt thị lộ vẻ cảm kích. Công Tôn Đại Nương lại nói :

-"Lão Lục cũng bị hoài nghi không kém vì thị nương mình nơi cửa phật mà gần đây ta biết thị không giữ mình trong ngọc trắng."

Thanh Y nữ ni mặt đỏ lên rồi biến thành lợt lạt.

Công Tôn Đại Nương nói tiếp :

-"Sau ta biết tình nhân bí mật của thị là ai. Các cô bắt tất phải hỏi, và đừng tưởng hắn chính là Kim Cửu Linh. Lão Lục là kẻ si tình. Thị đã có tình nhân tức không cấu kết với Kim Cửu Linh, nên ta không nghi ngờ thị nữa."

Thanh Y nữ ni cúi đầu xuống. Khoé mắt đột nhiên sa lệ.

Nhị nương và Tam nương ngồi yên, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Công Tôn Đại Nương đột nhiên nhìn vào mặt Tam nương nói :

-"Đáng lẽ ta không nghi ngờ người, nhưng người nhân lúc lão Thất bị uy hiếp lại muốn ra tay đối phó với Lục Tiểu Phụng. Trường hợp này bức bách ta phải quyết chiến với Lục Tiểu Phụng. Người càng không nên hạ sát thủ gã họ Lục trong khi gã rượt theo Kim Cửu Linh."

Đột nhiên mụ sa sầm nét mặt lớn tiếng hô :

-Nhị nương ! Bây giờ người đã biết gian tế là ai rồi, sao còn chưa hạ thủ.

Nhị nương vẫn ngồi yên nhưng thanh ngân đao trong tay đột nhiên xoay lại đâm vào lưng Tam nương một nhát trí mạng.

Tam nương không né tránh chi hết. Dường như ả cam tâm tình nguyện chịu đựng nhát đao này.

Giữa lúc ấy một cây đuũa trong tay Công Tôn Đại Nương bay ra đánh rớt thanh đao của Nhị nương. Còn một thanh đánh trúng vào huyết đạo của Nhị nương.

Nhị nương đột nhiên toàn thân cứng đờ, tựa hồ biến thành người đá.

Công Tôn Đại Nương nhìn mục thủng thẳng nói :

- "Thực ra ta đã biết là người từ sớm rồi. Người đã cung cấp nhiều tin tức cho Kim Cửu Linh. Người lại biết chẳng sớm thì muộn âm mưu sẽ bị phát giác, nên người nhất định giết ta. Sau khi ta chết rồi, dĩ nhiên người sẽ lên thay ta".

Nhị nương da mặt cứng đờ mà trán cũng toát mồ hôi nhỏ giọt.

Công Tôn Đại Nương nói :

- Dù sao chúng ta cũng là chỗ chị em, chỉ cần người có chút lòng hối hận, chịu thừa nhận điều lầm lỗi của mình là ta có thể quên hết những việc dĩ vãng....

Mục thở dài nói tiếp :

- Giả tử người không hạ độc thủ vào lão Tam thì ta khoan dung được, nhưng chẳng những người không hối hận chút nào còn toan đồ tội lên đầu kẻ khác, định để lão Tam chết thay cho người.

Mục không nói nữa, vung tay giải khai huyết đạo cho Nhị nương, vẻ mặt buồn rầu, mục nói :

- Người đi đi ! Ta để người đi và hy vọng người đi rồi liệu mà tự xử.

Nhị nương không nhúc nhích. Mục nhìn Công Tôn Đại Nương, cặp mắt đầy vẻ khùng khiếp tuyệt vọng.

Mục tự biết mình lâm vào tình trạng cùng đường, đi đâu cũng không được.

Mục chụp lấy thanh ngân đao bỏ trên bàn. Đột nhiên mục xoay đao tự cửa vào cổ mình.

Nhưng thanh đao tự rớt xuống.

Người đánh rớt thanh đao chính là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tựa như người đã say mềm, mà lại giống người chưa say chút nào.

Chàng vung tay đánh rớt thanh đao ở trong tay Nhị nương xuống, miệng lẩm bẩm :

- Ngày giờ tươi đẹp lại gặp lúc hoan hỉ thế này. Sao cô nương còn giết người ?

Nhị nương mím môi đáp :

- Ta... Ta không giết người mà ta chỉ giết ta.

Lục Tiểu Phụng bật cười, chàng cười như kẻ ngây ngô hỏi :

- Cô nương không phải là người hay sao ?

Nhị nương chứng hửng, ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng lại nói như người nửa tỉnh nửa say :

-Đã trót lầm lỡ rồi, sao còn chực lầm lỡ nữa ? Lòng chết rồi thì người còn chết làm chi ? Cừu hận đã quá nhiều, sao còn rước lấy mối tân sầu ? Máu chảy cũng đã lắm, còn cho chảy nữa làm chi ?

Nhị nương ngăn người ra một lúc, đột nhiên mục gục xuống bàn nước nở khóc không ra tiếng.

Công Tôn Đại Nương nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên bật cười nói :

-Được lắm ! Ta theo lời công tử, nhưng chỉ theo lần này nữa thôi...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Nói cũng nhiều rồi, còn nói nữa làm chi ? Người đã say rồi không nên ở lại nữa.

Chàng ngắt ngưỡng đứng lên lão đảo đi ra ngoài.

Công Tôn Đại Nương ngăn chàng lại hỏi :

-Công tử ra đi ư ? Công tử định đi thật không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào vĩnh viễn không giải tán. Bây giờ không giải tán rồi cũng có lúc giải tán, vậy thì giải tán trước đi chứ sao ? Lúc này là lúc nên ra đi sao còn ngồi lại ?

Công Tôn Đại Nương hỏi :

-Công tử định đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ đã đi là đi. Đại nương bắt tất phải hỏi làm gì ?

Công Tôn Đại Nương ngưng thần nhìn chàng thủng thẳng nói :

-Thực ra ta chẳng cần phải hỏi, công tử cũng chẳng cần phải đáp vì bước đường của công tử cũng là bước đường của ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dương cặp mắt thao láo lên nhìn mục hỏi :

-Đại nương biết tại hạ đi đâu rồi ư ?

Công Tôn Đại Nương mỉm cười đáp :

-Ba trăm năm nay trong võ lâm mới có cuộc quyết đấu sinh tử giữa hai kiếm khách nổi danh nhất giang hồ trên núi Tử Kim. Cuộc chiến này tất nhiên náo động và đầy hứng thú ít thấy trong chốn giang hồ và lưu danh muôn thuở, khi nào ta chịu bỏ qua ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đại nương cũng biết ư ?

Công Tôn Đại Nương đáp :

-Ta còn biết kỳ hạn quyết đấu của họ không phải là mồng một mà là mười rằm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Mười rằm ư ? Mười rằm tháng tám phải không ?

Công Tôn Đại Nương gật đầu, từ từ cất tiếng ngâm :

"Nguyệt viên chi dạ, Tử kim chi điên,
Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên."

HẾT

-----oO-----